Дома все тебе дратує,
Порошинка дошкуля;
Хто що скаже, пожартує,-
Втік би зараз відціля.

В самотині сидіть нудно,
Сум росте щодалі більш;
Вийдеш з хати, глянеш — людно,
Та журба гнітить ще гірш.

А не вспієш край свій кинуть,
Туга зараз забере;
Спогадання роєм линуть,
Забувається все зле.

Тепле літо, ясні зорі —
Все тихесенько сплива;
Блимне слізка в твоїм зорі,
Жаль потроху ожива.

Все, що гудив, все те нині
Якимсь чаром віддає,
Рідна мова на чужині
Ще милішою стає.

Рідна хата — мов та квітка,
Що скрашає весь квітник.
З рідним краєм якась нитка
Тебе зв’язує навік.

Її хочеш розірвати,
А вона усе міцніш;
Подаєшся мандрувати,
Але там іще смутніш.

Ти шукаєш собі волі,
Переходиш всі світи,
Але там немає долі,
Там нема тобі мети.

Під яким би небом ясним
Врешті ти не опинивсь,-
Ні, не буде воно красним,
Як було своє колись.

Час підійде — ми вмираєм,
Бо на все своя пора;
Тільки жаль за рідним краєм
Серед люду не вмира.